

Hell.sk : Poézia 2001-2007

Creative Commons - BY-NC-SA -- 2012

Venovanie

Venované prispievateľom a fanúšikom HELL.sk, ako aj všetkým ktorí našli v tejto stránke a jej temnom obsahu zaľúbenie.

Pod'akovanie

**Pod'akovanie patrí všetkým ktorí sa zaslúžili o vznik HELL.sk, ako aj tým ktorí nás na tejto dlhej púti sprevádzali.
Ďakujeme.**

Obsah

2001	4
Spoved' umelca	4
cink	5
anjel	6
džoni walker	8
sen	9
Sen II.	10
9.11	11
Nemilovaný	12
SMRŤ	13
Son	14
JE MI FAJN :o)	15
Čierny havran.	16
MOTÝĽ	17
SAMOTA	18
Útek	19
PRÁZDNO	20
..personal..	21
...poetry..	22
...from..	23
...eternal...	24
...neverland	25
Včera	26
skutočnosť	27
a	28
little	29
bit	30
of	31
nekromant	32
čarodejka	33
Chcem ...	34
- -	35
100 x inak	36
No co uz.....	37
rýchle okamihy	38
modré okamihy	39
šílený	40
Smrti tak vzdálený	41
2002	42
milování s ďáblem	42
haluz	43
37	44
Je-je pr-pr	45
Stín duše	46
no name	47

Na dně sklenky	48
Barvy	49
Jako moře	50
Hra	51
K samotě...	52
noc	53
Víno a joint	54
Neviem	55
"Na třetího"	56
Túžba	57
večná noc	58
Polární zář	59
Hořící svíčka	60
tieň	61
dno	62
Proklínám tě, Osude!	63
nehybnost'	64
-	65
svetlo	66
depresia	67
2003	68
o konci	68
Len sám	69
smrtnost	70
Pohádka ..	71
Máš mě i nemáš..	72
vecnost	73
Sen	74
Občas sama neviem	75
Pochybnosti	76
Naveky?	77
ticho	78
ona	79
strach	80
Slova	81
Cesta k ráji	82
prevteleny demon	83
slnko	84
Povrchnost'	85
Zlost'	86
Samota	87
Nenávist'	88
:: Máš mě pro štěstí ::	89
Pocit samoty	90
Prekliatí	91
Mrtvy anjel	92

Ked' stretne Ťa láska	93
Třináctá komnata	94
Narodenie	95
ty	96
PLAČ	97
PIVNÁ HORA	98
luna	99
Temná hra	100
Den kedy som zomrel	101
Nechcem...	102
Šálka čaju	103
Svet	104
Padám	105
Scházíš	106
Klaun	107
2004	108
Ještě jednou	108
Dávny hriech	109
2:36 AM	110
Blizko a predsa tak daleko.....	111
Len sa rozhodnut...	112
Spanok...	113
Noty...	114
SEDEM DNÍ DO ZIMY	115
Nicota...	116
Slzy...	117
Oci	118
Dazd...	119
Čokoláda	120
Střepy	121
Snad to tak má být	122
2005	123
Řekni, láske	123
Panenství	124
Svítání	125
Bojím se	126
Chut zit....	127
2006	128
Tento deň	128
Na Hranici	129
Stav	130
Krásny anjel	131
Pasca	133
Trápenie	134
Stromy	135
Nech slzy tečú	136

Posledný výkrik do temna	137
Všetci Anjeli sa len dívajú	138
2007	139
Štyria ľudia	139
bud' mŕtva bud' so mnou	140
Zblúdilé duše	142
Terezka	143
Silence	145
melodic time	146
Poučenie	147
Chválospev pre samovraha	148

2001 Spoved' umelca

Pozrel som na ňu.

Hľadela na mna ako na cudzinca.

Prázdny pohľad v očiach.

Šokovaný som zastavil.

Usmiala sa a jemne mi prešla rukou po tvári.

"To sa stava," povedala.

...Prehodila cez seba kus červeného saténu a vyšla z miestnosti.

...Ako štvaná zver čo práve unikla nebezpečenstvu som sedel na posteli v celej svojej nahote a pokúšal som sa opäť chytiť rytmus pravidelného dychu...

cink

cink

kvapocka morskej peny vytryskla a dopadla na ostrý spic utesu
slnečný paprsok sa jej dotkol a .....
a z peny sa stalo dokonalý ostrý jedovatý sip
jeho lesk vybijal zraky a oslepoval okolité lietajúce čajky
blystal sa ako prst E.T.- iho "o0

poznámka "o0 v preklade znamená že :o) ale skurvenou SK klavesnicou

jedna čajka v snahe zničiť tú ziaru sa nan vrhla vlastným telom
len striekajúca červená krv na chvíľu sfarbila tú ziaru do červenokasta
kvapky krvi padajú na šehobiely piesok na pláži
ten pohľad zhora je úžasný
jedna kvapka pristala na veľkej musli
zmenili sa na ,,,,,,,,,,,

poznámka pauza musím najst ohn nemám si čím pripáliť :o)

,,,,,,,,,,,,, slonovinovu ružu so zamatovými listami kravej farby s vonou slnka
dokonalá plaz s nadhernou ružou na bielom piesku pri skalnatom útese
motýľ z vlasov morskej panny vzlietol z morských hĺbin a letel priamo k ruži
ich spojením vnikla bytosť s kridlami

poznámka to je vina to je jak anjel skoro ide byť zmena

a na tú bytosť v okamihu jej zrodenia padla kvapka tej krvi z tej čajky
bola to posledná kvapka so zazračnou mocou
a tá ruža s ostrými trnmi vnútri si zazelala aby tá bytosť nebola taká krásna a milá
aby sa zmenila na pravý opak
a vtedy ponad útesy vyletel krtko

poznámka to je zas ďalšia picovina ten krtko ale to len xcem prerušiť sa naxvilu a zapáliť si
cigaretku

a vtedy ponad tie útesy vyletel mrak neurčitej farby
a ten sa pohol za zapadajúcim slnkom

anjel

bolo jedno nebo, v ktorom zili anjeli,
bieli hebucki nevinni usmiati
nepoznali nic len zabavu lasku a stastie
jeden zvedavy anjel sa raz zatulal na sami okraj neba
bol strasne zvedavy a neposedny vzdy chcel najst nieco co iny
este nevideli
pozeral ponad ten okraj toho uzasneho neba a rozmyslal co je dalej
vsetci vraveli ze je tam nic, ze je tam nic a potom peklo
vobec nic
on nevedel co je to nic
ale vedel co je peklo a bal sa ho
zazdalo sa mi ze nieco vidi vykukol este viac
a zrazu letel volnym priestranstvom
jeho kridla
spomenul si ze ix ma ale v tom uzase niecoho noveho ich nestihol otvorit
a tak padal a vyxutnaval ten novy pocit
az sa mu zaiskrilo pred ocami a zostal tisko lezat
drobna kvapka sa mu zjavila na kraji oci
oxutnal co je to ?
slza vravia tomu ludia
prvykrat si uvedomil ze nieco je ine
poobzeral sa
ani kridla nemal ani nebol uz taky cisty biely
usmev mu vsak ostal
aj napriek zvlastnej pachute niecoho co nevedel definovat
poobzeral sa a vykrocil blizsie k ludom
zhrozene zizal na ich tvare pokrutene od bolesti smutku slz
netusil ze nieco take existuje
nasiel aj ludi usmiatych ale inym usmevom ako tam v nebi
umelym, cynickym, pohrdavym
nevedel co dalej
tulal sa swetom a rozdavala spon ten kusok radosti a pocitov,ktore mali tam v nebi
stale dufal ze sa dostane spet ze porozprava vsetkym ako je tu dole
ako tu dole potrebuju ludia kusok neba
ako sa swet ruti do zahuby
az raz
pochopil
nikdy sa nedostane spet
musi ostat dole
tym ze dlho bol medzi ludmi sa v nom objavoval ten pocit smutok hnev
bezmocnost
padol este viac ako z toho neba
padol sam v sebe

zacal sa stracat coraz viac sa podobat na ludi
coraz viac sa rutil dalej a dalej od neba smerom k pekelnym branam
zomieral anjiel a rodil sa novy clovek
zrazu sa zobudil
strasne teplo mu bolo
cerveny horuci ohen mu slahal do tvare a vypaloval
zrak, mozog, myslienky, telo
zlakol sa
zacal utekat
nie to predsa nechcem som anjel.....aspon som bol ....hm

.....
objavil zazrak
usmev nasiel sam seba ..
robit cokolvek ale pri tom nezabudat nestratit svoj usmev a sameho seba
pochopil ze sa da zit a pri tom sa usmievat aj ked si myslia ludia ze to nejde
stal sa znovu anjielom
nie v nebi ale na zemi
kazdym dnom prinasal maly kusok neba ludom co ho potrebuju
a kazdym kuskom sa stava z neho opet ten cisty anjiel
ale nikdy nim uz nebude
podlahol viac ako chcel ludskym rozkosiam a nerestiam
ale bol anjiel
vedel napriek svojej bezmocnosti pomahat inym
a pri tom nestratit sam seba
ludia .....
anjeli .....

džoni walker

Pomaly deň odchádza
Džni Walker prichádza
do nejakej krčmy plnej ľudí
v ktorej sa ich život mení
na rozmazaný obraz.
Škoda, že ja v tej krčme nesedím
na dno pohárika nehľadím
a nepridám sa k tej mase
meniac sa pri tom na ožraté prase:
Radšej si zapálím cigaretku
pozriem si v telke mažoretku
vyt'ukám telefónne číslo Džoniho
a rozdáme si to v súkromí na živo.
A potom Džoni Walker opäť odchádza
spoza rohu ďalší deň prichádza
otvorím zlepené viečka
vykašlem sa na cestu do práce
a šľahnem poloprázdny pohár do piče...
a s opicou v hlave padám
klesám na dno postele !

sen

Jazero. Je krásne modré.
Plávajú tam labute.
Snehobiele ovečky na čistom bledomodrom nebi.
Čistota a nevinnosť.
Zamračilo sa.
Červená škvrna od vína na bielom obruse.
Alebo je to krv ?
Vlny jazera sa plazia čoraz ďalej po pláži.
Už dosiahli aj stromy.
Labute sú špinavé.
Od prachu, smoly a atramentu. čierneho ...
Odleteli , ďaleko ...
Mikdy sa už nevrátia.
Jazero vyschlo, a teraz je tam púšť.
Vietor sa nedbalo pohráva so zrnkami piesku.
Chceš opäť vidieť to modré jazero, a na ňom
snehobiele labute.
Ale vidíš len pustatinu – šedú a
nan ej čierne krkavce.
A supy, tkroé Ti trhajú vnútro ... A ničia Ťa ...!
Bráň sa ! ZObud' sa !

Sen II.

Plavíš sa na bielej veľrybe,
ktorá je symbol šťastia.
Za tebou sa vynorí netvor so zelenými očami
a ona mizne v jeho vnútri.
Čierny pavúk tká sieť,
a ty, Ty v nej uviazneš.
Sieť sa mení na železné mreže.
Chytíš nosorožca za chvost
a kľúčovou dierkou miznete v púšti.
Stretnieš ľudské oko, ktoré
Ti číta myšlienky.
Rozplače sa slzami ...
Slzy, ktoré nie sú slzami,
ale potokom krvi, v ktorej sa topíš.
Skôr Ťa však chce zachrániť
lietajúci mravec, ale stratí sa Ti
a ocitneš sa v ohni.
Je tam teplo a chceš si nabrat' zo samovaru čaj.
Sú v ňom však len motýle bez krídel.
Jednému požičiaš šnúrky od topánok,
aby mohol odletieť ...
Začínaš horieť,
meníš sa na popol,
kričíš od hrôzy...
Zobud' sa, je to len sen !

9.11

sedim v pokoji svojej izby
 smejem sa s priateľmi
 pivo pomaly mizne v hrdle
 teplo pokoja pretina vykrik
 neveriace hlasy naplnene nervozitou
 vyplnajúce sa scenare druhotriednych katastrofických filmov
 apokalypticke vizie stavaju sa skutocnostou
 nechapajúce pohľady bludiacie v priestore
 hladujúce vysvetlenie , pokoj
 ten vsak odísel a na jeho miesto si sadla nervozita
 cez hlinikove ramy okien zacina presakovat zima
 pomaly po kvapkach naplna miestnosť
 za kazdu spravu pohar kvapiek
 je to sen,skutocnosť, film?
 ludia sa hlasia k svojim cinom a hned ich zase popieraju
 nervozita mava na svoju prichadzajúcu priateľku, samotu
 sada si ku mne
 citam stale dalsie a dlšie spravy
 obrazy z krajiny tisíce kilometrov vzdialenej
 a predsa strach v plati bezmocnosti
 aspon na chvilku ukaze na kazdeho z nas
 usmievajuc sa na nervozitu a samotu
 sedim v miestnosti plnej ludi
 a predsa sa citim sam
 nervozita a samota sa ma dotykaju stale viac
 snazim sa ich striast
 uvedomujem si zrazu ze toto nieje moj svet
 nie ten v ktorom chcem zit
 ani to miesto kde vlastne chcem byt
 zatvaram oci a vo vire farieb zrazu miznem
 neviem kde som
 ale citim ten najjemnejsi dotyk, nadherny nezny
 nervozita a samota su prec
 z dialky pocujem rychly zvuk ich krokov
 miznucich v nenavratne
 pocity a myslienky vystriedala euforia a krása
 citim teplo jej tela
 pomaly sa ponaram do hlbky tych oci
 stracam sa v nich a spoznavam v nich .... svoj svet...

Nemilovaný

...čítaš...
so záujmom sledujem zas tvoju tvár.
Tu nežný usmev, tu zas vážny...
Obraciaš listy
a stále čosi hľadáš...
Hľadáš seba.
Odraz v obraze,
Obraz v odraze...
Pomaly zatváraš knihu
a s úsmevom zakrývaš sklamanie.
Nie, táto kniha nebola o tebe
ani tebe venovaná.
Si a navždy ostaneš
duša nikým nepoznaná,
nemilovaná.

SMRŤ

Prišla k Tebe
A ty si si ju nevšimol
Bola veľmi smutná
Zapálila si zápalkou vlasy,
ale ani vtedy si si ju nevšimol
Vybrala si vydličkou oči
a podala Ti ich na striebornom tanieri
Ešte stále si na ňu nepozrel
Strhla yo seba šaty !
A všetci sa roztopili pri pohľade na jej dokonale krásne telo.
Len Ty si ostal chladný...
Potom vzala nôž
a vybrala si srdce
Teplé, krvavé, a živé ...
Vrhol si sa naň
a zožral ho ako vyhladovaný pes
a vtedy sa ONA zasmiala
Bol to smiech príšery, ktorá
tu stála miesto nej
Zdrapla Ťa a odviekla
nevedno kam
Na chodníku zostallo len to
červené srdce z marcipánu
s nápisom
CHOĎ DO PEKLA !
CHa – CHA – cha –

Son

I don't how I was born,
don't know where...
Just rised up from the fallen leaves,
and walked away, there...

The autumn wind blow
through my reddish blond hair
..and I don't care...
...still walking away...

My nudity is covered by dying butterflies.
Everybody love my irresistible voice.
Sitting on my favourite bear,
going through the nature – free from any human voice.

Here comes the end of my being...
I feel this is my last day,
flakes of snow are killing me.
I am the son of Autumn fay.

JE MI FAJN :o)

Kvapka.
Padá. Osamotená.
Dobieha ju d'alšia.
Rozbehnú sa za mimi d'alšie
je ich tisíce a tisíce...
už sa nedajú spočítať.
Padajú Ti do tváre,
cítiš ich príjemný chlad po celom tele.
Príjemne Ťa chladia.
Nastavuješ im tvár, zavrieš oči,
do dlaní chytáš slzy padajúce z neba.
Dážď.Prináša život.
Je Ti fajn ... !

Struna.
Zachveje sa pod твоjím dotykom.
Ten záchvev je hudba.
Nie, je to len zrod hudby.
Rozozvučíš viac strún a potom
d'alšie a d'alšie ...
Sú ako sestry.
Podajú si ruky a začnú sa smiať.
Ten smiech je zvláštna hudba vyludzovaná Tvojimi prstami.
Dotýkaš sa strún a ony sa smejú...
Počúvaš ich.
Je Ti fajn !

Ovečka. Dve ovečky. Tri ovečky.
Štvrtá sa obzerá a skúša zrátat' ostatné.
Nemôže.
Nevidí na koniec stáda :o)
Lenže ona nevie, že to stádo je nekonečné ... bez konca ...
Ako Tvoja posledná myšlienka .
Žltý kotúč lenivo
prechádza pomedzi ne a rozdáva svoje teplé lúče ľuďom pre šťastie.
Pozeráš sa hore ,
oslepuje Ťa snehobiele stádo.
Preniká do Tvojho vnútra žlté svetlo,
a Ty si povieš :
Je mi fajn !

Čierny havran.

Čierny havran sa Ti díva do očí.
Ponáraš sa v tmavých jazerách
a okolo Teba sa vznáša morský koník.
Vysadneš naň a odletíte na koniec sveta.
Je tam iba nekonečný útes,
čierny havran
a ty ...
Stojíš tam s pohľadom upretým na ten nekonečný koniec.
Havran Ti krúži nad hlavou,
krídlami Ti veje vlasy do očí,
zatváraš ich a ponáraš sa
do neviditeľna ...
Na okamih zacítiš sladkú závrať
a potom len šum. ktorý Ti preniká
pokožkou až do Tvojho temného srdca.
Ticho ...
Otvoríš oči a zbadáš
krdel' čiernych havranov,
krúžiacich ponad tým nekonečnom hľadajúcich ďalšiu obeť.

MOTÝĽ

Motýľ...
Ževraj slobodný...
No on je uväznený Tvojím pohľadom,
ktorý v ňom vidí
šťastie a krásu.
Ten motýľ je
smutný,
lebo mu berieš jeho
slobodu.
Prečo?
Pretože Ty sám nie si slobodný !
Zapáliš sviečku, aby si lepšie vnímal tú krásu.
Motýľ sa vrhá do ohňa a
spáli si krídla.
Zomiera...
Šťastný, že mu už nič nemôžeš vziať.
Ani krásu...
Ani šťastie ...
Ani slobodu ...

SAMOTA

Si medzi ľuďmi,
ale niečo tu neseďí.
Snažíš sa s niekým rozprávať.
Ale nikto Ťa nevníma...
Nikto Ťa nepočuje...
Nechce Ti rozumieť...
Strácajú sa Ti pred očami.
Sú tu, ale Ty ich nevnímaš.
Nepočuješ ani autá, kroky...
Počuješ len ticho.
DESIVÉ TICHŮ
A vidíš tmu...
A čierny jedovatý škorpión
Ťa prenasleduje po horúcom piesku...
a kričíš, že potrebuješ vodu...
ale len žeravý kotúč na oblohe Ti s rozkošou spaľuje Tvoje telo ...
Z posledného výdychu skočíš z vysokého útesu do akvária plného farebných rybičiek....
Spoza nich vystrelia po Tvojich očiach chápadla modrej chobotnice
a vtiahne Ťa do svojich šklebiacich sa úst
kde stretneš červeného draka
ktorý Ťa vynesie z tej krajiny snov
tam kam budeš Ty chcieť...

Útek

Rozbíjaš okovy a vdychuješ vôňu slobody.

Strácaš sa v rannom úsvite.

Napíňaš zlatú čašu svojím smiechom a podávaš ju čudnému škriatkovi, ktorý si Ťa obzerá.

Vstaneš a hrubé múry rozdrvíš jediným pohľadom plým nenávisťou.

Na prach...

Vezmeš ho do dlaní a sfúkneš rovno do tváre veternej obludy.

Strhneš zo seba spráchnivenú vestu

a zahalíš sa do slnečného svitu.

S pohľadom upretým na striebornú hladinu rozbúreného oceánu sa k nemu pokojne blížiš.

Ponáraš svoje ustaté telo do tej ľadovej vody, aby si z nej vyšiel čistý a mocný.

Ešte raz sa pozrieš do očí tomu čudnému škriatkovi a vykročíš . . .

PRÁZDNO

Cítil si niekedy prázdno ?
Absolútne prázdno ?
Vieš si ho vôbec predstaviť ?
Sám, nikto naokolo,
veci sa rozplynuli,
hlasy zmĺkli,
hviezdy sa stratili,
slnko sa ponorilo do mora, ktoré
sa rozplynulo,
zemeguľa stráca svoj tvar,
vesmír svoje nekonečno.
Prestávaš byť sám sebou . . .
To je to prázdno ?
Keď si sám ?
Úplne sám ?
Prečo ?

..personal..

Rást'.

Držať v sebe anjela
na krátkej uzde z
ostnatého drôtu.

Úzke plecia,
vpadnutý hrudník,
mastné brucho,
ovisnutý vták,
tlstý zadok.

Opichaný,
vyfajčený,
smutný,
plače,
blažený,
kričí od bolesti a
trpí.

Úsmev spoza síz.

Masturbuje v kúte pod
lomeným oblúkom s farebnou
mozaikou a trojicou svätých.

Cítiť jeho pekelný dych,
zvierat' krídla pomedzi prsty len
padat' do otvorených tlám
víriacich jazykov.

...poetry..

Spím prikrytý
pavučinou
z tvojich bozkov utkanou
a sen – krvavé vtáča
pomaly klesá k
zemi, padá a
leží mi pri
nohách
so spomienkami na
teba.

...from..

Pri rozumovej onanii
ma hriala fotka
starej lásky
v pravom zadnom
vrecku.

Strácam sa v sne
medzi stenami mojej kúpelne,
doručova vykachličkovaný
priestor plný
nehorázných vášní a
mdlôb.

...eternal...

Deti
odvrhnuté v krvavých
plátnach, zabalené do
snehobielej igelitovej tašky,
uškrtené pupočnou šnúrou
z topánok vlastných matiek.
Vyhasnuté plamene
násilne ukončeného života,
ktorý sa stratil po prvom úsmeve.
Nemé ústa nás prenasledujú
počas bezsenných nocí
trúchliacich obetí.
Nikto sa ich nepýtal
na život,
či na smrť,
na svetlo,
či temnotu.
Spolnené srdcia
zlomených žien s
vyprahnutými perami.

...neverland

Už procházej okolím,
tápejí ve tmě,
tí lidi sokolí.
Roztáhnou křídla a
vznášej se k nebi
myslej si, že slunce je nespálí.
Lidi sokolí hroutí se k zemi
zavratnou rychlostí.
Myslej, jak oni jsou smělí,
jenomže smrt je čeká
na černém polštáři.
Tí lidi sokolí
v modravých zákoutích
najdou ti cokoli,
v co můžeš věřit,
tí lidi sokolí
s plamenným pohledem
objeví krajinu pro tebe.

Včera

Včera bolo včera dnes
a dnes zajtra.
A ty si už vôbec nechcel,
aby bolo zajtra.
Aby bolo tvoje živé meno
na tomto papieri s dnešným dátumom.

Chcel si,
iba byť mŕtvy,
mať už od všetkého pokoj,
chcel si,
aby tvoje meno svietilo
na mramorovej doske
s krížom.
Na tvrdej a chladnej mramorovej doske.

Ved' všetko je vlastne tvrdé a chladné.
Ľudia, srdcia, sídliská ...

Ty si si uvedomil,
že budeš taký istý,
a preto si nechcel
uvidieť zajtrašok.

Ty si si to uvedomil,
bol si slabý,
vlastne,
bolo už príliš neskoro.
A teraz,
teraz si taký istý.
Prší !
Smrť (ne)bola riešením.
A stále prší ...

skutočnosť

znova sa prebúdzam
zo sveta snov do sveta skutočného
skutočný aspoň tak ho nazývajú
aj keď toho majú veľa spoločného
vraj len jeden z nich je pravý
ten druhý, kraj je nemožného

ale ktorý z nich je ten skutočný
a ktorý z nich je snom
v každom tvrdia, tento
no nik to nepodloží dôkazom
žiješ v tom či onom?
nocou , a či dňom?

a

Zrada zakorenená hlboko
v duši
sa prebúdza a derie na
povrch.
Letmé náznaky a predtuchy
dostávajú
svoju skutočnú tvár, sfarbené do
krvava s
ústami plnými klamstiev a
pokryteckých
výhovoriek, ospravedlnenia už
nabrali svoju skutočnú váhu
letného vánku so
zrnkom nevysloveného obdivu a
úcty.
Zvierajú ma ruky môjho
najlepšieho priateľa
na ebenovej predstave
prázdneho hrdla a
dýka sa norí hlbšie a
hlbšie a
hlbšie do
zúfalého svalu
srdcového
kričiaceho,
krčiaceho
vzlykajúc a
tápajúc v
rohu zabudnutej
izby v starom
moteli a neónom
ZABUDNI !!!
Keby som mal v sebe tú
silu vyrieť všetku
lásku premieňajúcu sa na
zúfalstvo – nájdem si svoju
púšť v tom
nekončiacom priestore
samoty a
plačom.

little

Nedokončený hlavolam
mysle a
rubiková kocka
života mi ležia
na stole a ja hľadím na
dohasínajúcu cigaretu
pocitov.
Snažím sa pochytiť zmysel
každej myšlienky
plávajúcej v ovzduší
okolo mojej
zmätenej hlavy...
Čas sa rozbehol v
proti smere hodinových
ručičiek.
Vrátil som sa späť.
Nútenú samovraždu osobnosti
odložíme na neurčito.

bit

Topím sa , opájam
v šialenom tanci
víriacich ilúzií a
žiara mi vchádza do tela,
zostáva v prsiach na
mieste druhej polovice
srdca,
tá prvá sa skrýva v твоjich
nežných rukách,
s dotykom tvojoho úsmevu
na mojich perách.

of

Dve kvapky čirej soli
stekajúce po líci.
Šípový trň v srdci
pri každom
ďalšom nadýchnutí bolí
viac a viac.
Plný smútku,
žiaľu,
bolesti a
zúfalstva pri
pohl'ade na tvoj osud.
Plný strateného smiechu,
chcem dotknúť sa slnka,
skočiť, otvoriť krídla a
padat',
pri dopade na zem zomriet'
v sise vlastného hriechu
a plakat',
stratiť seba v dvoch
kvapkách
nemého kriku.

nekromant

Rytier vytasil svoj lesklý meč,
drak preletel oblohou naprieč.
Ich oči sa stretli na chvíľu,
vedeli že boju sa nevyhnú.
Kto hájiť dobro neváha,
v srdci mu drieme odvaha,
má šancu draka poraziť,
z pazúrov dievča zachrániť.
Dračisko pristál na zemi,
rytier sa štítom zatienil,
netvor len oheň vychýlil,
hrdinov život ukončil.
Vtom sa za drakom zjavil mág,
blízko dievčaťa v okovách,
ruky k zaklínadlu spojil,
drakove obeť prebudil.
Mŕtvy kol draka povstali,
zbraňami do neho rúbali,
mág k tomu pridal smršť bleskov,
netvorov život vyhasol...

pieseň barda Linfalasa ...

čarodejka

ležím v tichosti svojej komnaty
obklopený temnotou a prázdnom
premýšľajúc nad životom a osudom
pripadajúc si prázdny

mysl'ou mi zrazu tmavý tieň preletí
tieň draka zaraz svet pohltí
ten drak je však ženou
stvorením krásnym v šate nádhernom
dotyk ktorého osud môj naplní

myšlienka konca v nenávratne zmizla
srdce chladné železné
jediným pohľadom zapálila
moju dušu stratenú
v očiach bezodných pohltila

stratený v tomto svete tajomnom
zahalený vlastným tieňom
užasnúť tým čarom
rýchlo sa ukryjem
odísť už viac nechcem

a ani neodídem...

Chcem ...

Chcem Tvoj pohľad
cítiť na mojich rukách,
aby ma viedol po krivkách Tvojho tela.

Chcem Tvoj iskrivý smiech
počuť v mojej hlave,
aby ma viedol temnotou v ktorej blúdím.

Chcem cítiť Tvoj parfém
každým kúskom môjho tela,
aby sa stratil pach horkosti, ktorý teraz cítim.

Chcem Tvoj hlas
počuť ako šepká čosi v neznámej reči,
aby som pochopil čo môžem viac pre Teba spraviť.

Chcem Tvoje myšlienky
nechať plynúť riekou mojich spomienok,
aby si vedela čo k Tebe cítim.

Chcem Tvoje nočné mory
zahnať do sveta hrôzy odkiaľ sa zjavili,
aby si viac nemala strach.

Chcem Tvoj úsmev
vidieť na Tvojich perách,
aby rozkvitla Tvoja krása.

Chcem Teba
aby som mohol byť ....

- || -

...so sialenym vyrazom v ociach, rutis sa oproti krvilacnym bestiam....
pri kazdom pohybe citis ako tvoje svaly postupne umieraju....
zenie ta tuzba, zurivost, laska a nenavist.... a noz v tvojej ruke je pripraveny kedykolvek konat
svoje dielo...

stop!

zastav sa a pozri hore.
z velkych tmavych mracien sa prediera tenky slnecny luc a mieri ti priamo do srdca...

100 x inak

To isté ideme
robiť už stýkrát

Očakávaš niečo
výnimočné
Pohyby od ktorých to
očakávaš
sú však
stále rovnaké

Inak ťa môžem
poslať do rite
(ak ti nestačí
že to s tebou
myslím
stále inak)

No co uz.....

Keď si myslíš, že sa ti už nič nestane
tak to príde práve vtedy.
A život ti akoby zastane
v žalúdku zaby, vtedy.

Diagnoza Ti v ušiach znejie,
marne čakáš, si bez nádeje.
Len tak ležis na posteli,
pytaš sa či si už v cieľi.

Cudzie mesto, cudzi ľudia,
už tá tie kvapky nudiť?
Kvapka za kvapkou žilou Ti tečie,
je to svinstvo, ale vravia, že potom bude lepšie.

Flasa, dve, tri kvapiek milióny,
myslienok plno čo zhasajú lampióny.
Čakáš a myslíš čo bude,
čítis sa ako pes zbitý v bude.

No čo už.....
Nejaké bolo, nejaké už bude.....

rýchle okamihy

život zložený z okamihov
poskladaných v jedno
každý nekonečne dlhý
ak sa zrodil v samote

skladáme tieto okamihy
napĺňajúc svoj život
v snahe dožiť sa konca
nech je hociaký

každý kúsok týchto črepín
tvoríte z hocičoho
zaoblené a bledomodré
dôležité vám je dočkať sa
dožiť sa ďalšieho

hryziete sa každým
každučičkým z nich
len sa dostať kupredu
prejdete každým

a ani jeden z nich si
nevychutnáte
neobhliadnete
nie je čas, ponáhľať sa treba

blázni sú ktorí
sa neponáhľajú
ale čo keď sa mýlite
nie keď ale keďže

mýlite sa v každom bode
už od prapodstaty
viete to
a preto závidíte

snažiac sa ničieť život
tým ktorý ho naozaj žijú
pretože vy viete že je tu
váš KONIEC ...

modré okamihy

zliepam črepy
svojho času
čierne pomalované
skladám ich a vytváram
stále temnejšiu nádobu
hustá noc vypĺňa ju
až kým nevložim
jeden s tých modrých
možno nie je biely
ale pre mňa je tento
jeden kúsok
proste ten najsvetlejší
svetlejší než biela
a žiari vacej dňom
jeho teplo tmavé
napĺňa ma pokojom
temnotu nádoby
rozdrví pohľadom
krása sa rozlieha
celým priestorom
chmáry a smútky
trápenia i bolesť
rozleteli sa
stratili v nenávratne
prítomnosťou sa stáva
len modrá žiara
nahrádzajúc státisíce
všetkých ostatných
a nepopísateľná vôbec
nejakými pár riadkami
ktoré chcem
venovanovať VAM
a hlavne **TEBE**

šílený

má duše je znavená
má mysl už usíná
hlasno tady zní
to času stárnutí
a lež se plazí kolem nohou
jak jen city bolet mohou
oheň přestál hřát
v očích zůstali slzy stát
hvězdy padli do vln moře
zvadla i ta poslení růže
plamen svíčky zhasíná
má láska už není nevinná

Některý věci se nemění
napořád zůstanou šílený

Smrti tak vzdálený

Denni světlo ještě nespátřl
i když žije přes tisíc let
nezná krásu ranních barev nebe
neví jak po ránu otvírá se lekninu květ.
Lidi které v noci potkla
ted spí pod zemí
jen dva vpichy na krku
nechá jako znamení.
Být wampírem je jeho prokletí
ktoré mu čas k žití určuje
od soumraku do svítání
to doba jeho vlády je.
Jeho nepřítel je slunce
které když spaří jednou jen
hned v popel ho zmení
když osvítí ho svým paprskem.
Jen měsíc je jeho společník
a smrt přítelkyne věrná
no je tak vzdálená
a jemu odepřená.
Smutnouý písen o živote spívá
při té písni i zvony přestanou bít
a refrémem je smrt
o které může jenom snít
Je zavřen na hřbitově spomínek
na všechny které kdy miloval a miluje
ale kde klíč hledat' má
"Jen ty ho máš!" na smrt řve.
Ale jeho křik v tichu utone
a k smrti nikdy nedolehle
šeptá andelúm, že když se narodil,
prosí a doufá že taky jednou zemře.

2002 milování s ďáblem

Ležíš ve vánku noci a cítíš
jak vosk svíce stéka ti po těle
tak horký, tak plazivý
a pohled se vpíjí do jeho očí

očí snad démona samého
co snesl se k tobě v rouchu noci
a uhranul tě jediným pohledem

ty pootvřené rty
které těžce dýchají
tě svádí k polibku a hříchu

celé tělo pálí voskem a milováním
chvěje se vzrušením
že s ďáblem noc strávíš
a tiše se modlíš k Bohu

že pouze nesníš...

haluz

bežím pomaly modrým lesom
žiariace stromy rôznych odtieňov
napĺňajú ríšu mojich snov
na konci cesty na konci s dychom
stretol som sa s ohnivým drakom
krvavo červený lesk jeho šupín
zvýraznený oranžovým lemovaním
odráža temný svit mesiacov

cítim pohľad jeho čiernych očí
nekonečne hlbokých
pokojných a múdrych
cítim jeho dotyk
ktorý patrí žene
spat'uje a hreje
všade v mojom tele
splýva so mnou v jedno
cítim jeho puto
dušou, citom, krvou

37

zapaľujem d'alšie a d'alšie sviece
ich svit ožaruje svetlicu
neprenikne však do mojej duše
sála z nich teplo
no necháva ma chladným

moje telo sa zimou chveje
hoc obklopené ohňom je
mysel' sa potáca v prázdnote
uveznená v tejto komnate
nocou i dňom

horúci vosk dopadá na chladnú kožu
pre mňa je však chladným
a mysel' inde je
jediné čo ma zohriať môže
teplo ľudskej bytosti je

Je-je pr-pr

Jedna strieda druhú
stále vidím novú dúhu
Jedna vytesňuje druhú
v mojej hlave
Jedna jediná
pravá
práve

Stín duše

V duši jenom stín
do šera smutku kouká
a hledá
hledá to co někdo vzal
a vidí jenom prázno
prázdnó
a žal,
všude kam se podívá
žal a pláč...
klubíčko zamotané
A proč to všechno?
Sám tomu nerozumí...
Vidí konce všeho tohu žalu a nepochopení věcí, ale rozmotat je neumí...
Když stín neumí mluvit,
jenom cítit dokáže.
A tělo k řeči nedonutí...
brání mu strach, strach z
odpovědí.
a otázky?
Těch je spousta.
Vědet tak odpověď' aniž se ptát...

no name

Snad silenost
snad strach
snad laska
snad prokleti

ci jenom droga co blouzni mysl,
rozlisuje miliony veci co predtim
v jedno velike hloupe nic splynuli

A ty vidis, citis, vnimas ..
a prece nerozumis
nebo nechces
nechces porozumet
pro bolest pochopení
pro ostrou pravdu
pro ledove precitnuti

Nejistota presto nadeje,
nepochopeni presto tuseni
se meni,
nabira tvar i rozmery

ale ne andela
spis temneho pekla
kde cit i duse umrza ti
v cernem ohni sklamani ..

Na dně sklenky

Prazdna sklenka .. zase? hmm..
a na dne stojis porad ty
Tvuj pohled je tak cizi
tak posmesny, tak jiny
Muj Boze... bolis me na dusi
az je to k nevydrzeni.

Vedela jsem ze nesmim
cekat vse co muzes dat
ale prece jen jsem doufala
ze dostanu vic nez si mi dal.

Ne! Muzu za to nespis sama.
Byla jsem hloupa,
naivni
uverila jsem ..
tobe, nadeji, snad lasce
snad touze .. iluzi
A ted mi je mizerne!

Snad vis proc to delas
ja vsak ne ..

Zmitam se mezi smutkem,
sklamanim, vztekem na tebe,
sebe, na cely svet.
Dalsi sram na dusi
auu.. bolí to..
snad to nikdo neslysi

A ty? Ani jen netusis ..
snad je to dobre.. snad

A ted sklenku dolivam
co cekas na dne?

...
ty..

Barvy

Všechny barvy rozpouští se
zůstala jen šedivá
tak vem mě spátky
ať jsem to opět já ..

Jako moře

Je to jako moře
odliv a příliv
tak já se vzdaluju i vracím
a nevím kde zůstat
jestli při tobě
nebo radší být ti
vzdálená
nevím kam ..
nevím proč ..
Jako to dítě
co utíka před přílivovou vlnou
tak ty utíkáš když blíž ti chci být
a když jako ta vlna
radši pryč jdu od tebe
tak jdeš za mnou a nepustíš me
a znovu když se vracím
utíkáš ..

Jsi jako moře
odliv a příliv
vzdaluješ se mi
a neědy si tak blízko
jako vlna přílivu
když hladí písek břehu

Na moře má vliv měsíc
ale co na tebe?

Hra

Halo.. jsem to já
vždyť mě znáš
Spíš znal jsi
Předtím než šach – mat
jsi mi dal
“Prohra nechá spoušť v duši”
vždy jsme si myslela
Jak je tvé duši po vyhře?
Ale co jsi vlastně
vyhrál?
Halo.. jsem to já
taková jakou jsi mě nepoznal
nestihnul jsi poznat mě
ukončil jsi hru
dřív než určil se
hrací plán
Proto prohrál jsi ty
víc než já..

Až pak pochopíš to
já už možná nebudu
tvuj spoluhráč ..

K samotě...

Čas mě mívá
slovům se smějete
je zatěžko zůstat
vždyť čas mě mívá
ne tak jako vás
tak v závratích potkávám
pak k sobě se vracím
se samotou umírat
času se ztratit
snad znovu se ztratit
....k myšlenkám
svého vlastního...

Někdy mám pocit, že každý člověk se "pohybuje jinou rychlostí" a že právě to je důvod proč jsou lidi tak sami.... možná jsme sami proto, že se neradi přizpůsobujeme časoprostoru druhých lidí...možná je to o tom, že nejsme tolerantní i když tvrdíme, že jsme....

noc

radujem sa, však preda som smutný
uväznený medzi svetmi
na perách úsmev a v očiach bolesť
hoc zvyknutý som, ťažko ju zniest'
chcel som sa smiať, no hrdlo mi zvierá
zničený stojím st'a väznené zvierá
nemôžem kričať, nevydám hláska
vnútro moje oheň drása
stojím hrdý, prekypujúť mocou
stojím však sám, obklopený nocou

Vino a joint

Krúpějě vína na rtech
láhev zeje prázdnou
koukneš vedle - zrcadlo
přistoupíš k němu, koukáš
oblízneš svůj odraz v něm
je tak chladný
Usměješ se
škrtněš sirkou
oheň
žár
Konec jointa vsál kapku
vína z rtů
potáhneš práska, zakloníš hlavu
1, 2, 3 ..
vyfoukneš přes pootevřené rty
které pořád voní vínem

Neviem

Neviem
po čom moja duša narieka,
hoc všetkých zlozvykov sa telo zrieka.

Neviem
kam moje oči hľadia,
keď priatelia svoje sľuby zradia.

Neviem
či chcem tú rozkoš z nebies danú,
vo chvíli keď zombies zo svojich hrobov vstanú.

Neviem
ako sa moje meno vyslovuje,
hoc tisíc podôb ho je.

Neviem
či chcem na tento svet sa dívať,
a či v šere sviečok tíško snívať.

Neviem
prečo tá bolesť je stále ostrejšia,
a tisíce myšlienok je zrazu bez prístrešia.

Neviem
kam podela sa moja vôľa,
keď rozum káže a srdce koná.

Neviem
koho za svojho kata si zvolím,
keď na obetný oltár svoju hlavu skloním.

"Na třetího"

Šeptej..., šeptej mi do ticha
ať zapomenu, že už tisíc lásek
umřelo mi v klíně
šeptej..., ať se mi nestýská
ať smutek nestele si postel
vedle mě

a pak světlo...
a pak tma...
odrazí v dotecích mou ruku
z Tvojí tváře
kde byla nevinnost
teď nevystačíš s dechem
dnes v noci šeptej mi
ať zapomenem,
že ubližujem jí
a nám
a moc...

Túžba

Spaľujúca túžba ukrytá v tajomnom parfáme,
je rozprášená v atmosfére tvojej izby...
Tá šialená túžba drásajúca Tvoje srdce,
na drobné úlomky, ktorých sú tisíce a tisíce...

Tá sladká túžba voňajúca po horúcej čokoláde,
a vzdialených exotických chutí...
A svojou vôňou vábi do sveta ukrytého v Tebe,
v realite stratenej vo svete fantázie...

Bez schopnosti kráčať tmou chladnej noci,
sa túlaš hviezdami žiariacimi na oblohe...
Až nakoniec tá nekonečná sila zatieni ich jas,
a preletíš ako stratená kométa dohoniť ten čas...

Ten cvíľkový pocit beztiaže,
ť'a na okamih naplní tou túžbou...
Kde len úsmev na perách prezradí,
Aké krásne je keď mení sa to snenie na ...

večná noc

obklopený nocou hoc stojím tu sám
stvorenia všetky od seba oháňam
dotknúť sa jedného chcel som a chcem
jedine toho však dotknúť sa nemôžem

hoci som hriesnikom modlím sa k bohom
aby mi dopriali iba ten dotyk jeden
bytosti ktorej odraz je v oku mojom
splnili kusok sna, po ktorom prahnem

za jeho teplom vystieram ruky
za svetlom vo tmách , necítiač muky
nôž bodnutý do chrbta, snád' spomalit' ma chcel
ani tento ma však zastaviť nevedel

znova a zas bezvádne na zem padám
zatváram oči, do svojho sna sa vnáram
ležím tu nehybne, v daždi a tme
na perách mojich úsmev však tkvie....

Polární zář

Převrhla se sklenka
víno se rozlívá
bílý ubrus už není bílý
do sněhu kape krev
a slzy mrznou na tvářích
Měsíc se směje škodolibě
stíny růžím kradou vůni
a motýlům prach z křídel
Zvedám prázdnou sklenku
lásce připíjím
na rtech povzdech
a v očích polární zář..

Hořící svíčka

Zavřete oči
hudba kolem zní
vydýchněte
poslouchejte jenom melodii
a vlastní dech
a představte si hořící svíčku
Co vidíte, co cítíte?
Hravé stíny co tančí kolem?
Množství a rozmanitost barev ohně?
Teplo co se vlní vzduchem?
Nebo kapky tajícího vosku?
Je tolik možností
tolik představ
není to jenom hořící předmět.

A život je o tom,
o detailech,
o množství uhlů pohledu
o fantazii
o umění dívat se
dívat se a pozorovat
pozorovat a vnímat
cítit

..
žít.

tieň

strieborné svetlo ... zalieva moju tvár
nerozdáva teplo, prináša len žiaľ
stvorenia svetla, tešia sa a radujú
na pohltených tieňoch ich duše hodujú
k mojim ušiam krásny hlas syrén dolieha
svetlo je však to, čo moju dušu ... zabíja

hrdo a so ct'ou postaviť by som sa mu chcel
čím som však bližšie tým slabší je môj tieň
neviem ako zabiť svetlo, ani či sa to dá
nemam však na výber, čas mi tu voľbu upiera
so zdvihnutou hlavou stojím nad telami anjelov
hrdo i keď s vedomím že tohto nepriateľa, nepremôžem

.. strieborne svetlo
.. krik a plač anjelov

dno

zivot jak ocean hrozne velky je
no kto vnom nevie palvat asi zahinie
ked plavas rychlo, rychlo sa unavis
a zasa nuda je ked plavas pomali

tak sa rozhodni ...a tak sa rozhodni
ako chces plavat rychlo ci pomali....

ja sa ponaram, hladam svoje dno
snazim sa najist cierne bahno
a ked ho najdem tak sa odrazim
no vobec netusim ci z dychom vydrzim

stale klesam coraz hlbsie
hlbiny su stale tmavsie
a aj zima je a hrozne ticho
kto mi to povedal ...bol pre mna nikto

ponorit sa nebolo tazke
s kmenom som bol rychlo na dne
ale vynorit sa bude problemom
nemam vobec nic co by ma pozdvihlo

dnes som sa vynoril ale co zajtra
nikto nevie a v tom je sranda
plavam do dialok vo vodnej risi
odrazu pozeram... burka sa blizi

niekdo je na lodi no ja som vo vode
zraloky kruzia hladaju obete
dnes som to nebol ja ale co zajtra
toto uz nie je hra kruta je pravda

len chvilku som tu a z vody mam vrasky
som bez citu a som bez lasky
ja uz nevadzem a k troskam mierim
ak som tu zostal sam tak sa s tym zmierim

v dialke zapad slnka och jak krasne
skoda len ze nebudu dalsie
posledny pohlad ...s lucmi sa lucim
trochu zima je mi a koniec tusim

Proklínám tě, Osude!

Stačila jen chvíle
a zřítíl jse mi svět
neni Bůh, zhořeli andělé
a v duši pekelní bolest
strach a hněv
Cos to provedl Osude?!
Zmotal jsi mi život,
emoce, city i myšlení
do klubička chaosu.
Vzal jsi mi milovanou osobu
jen tak, bez varování.
PROČ?!
Co jsem provedla?
Co ti dlužím?
Vzpomínky výří v hlavě
a nejdou zastavit.
Zabil jsi ho, Osude
vyrval z náručí života
i z mojí náruče,
bez diskuse či kompromisu
bez odpovědi, vzal jsi ho pryč
pryč navždy..
A já přes slzy koukám
bezmocně do mlhy
která je hrozivě
všude kolem..
Proklínám tě Osude!

nehybnosť

ležíš si ticho, nehybne
tak pomaly teraz čas plynie
pokožku tvoju vánok hladí
cítiš len teplo, čas nateraz stojí

pohľad tvoj svetlo sviecí hreje
a tvoje nahé telo jemnúčko sa chveje
to jemný dotyk prstov zbavil ťa vôle
ladný ich tanec pôsobiaci tak slastne

telo sa chveje, horí a vzpína
dotyk ten úst rozkošou naplňa
horúce telá splynuli v páre
vosk sviece roztápa sa v tvojho tela žiare

čas prestal existovať
aspoň pre tento okamih....

-

a tak v dusi sa hrabem
v svojej
tak prazdnej
lenze plnej.
ked budem este cakat
na vysledok
hovorit si "len tak dalej"
tak skoncim
rychlo a bezbolestne
pri dvoch kopkach
za a proti
Uz cakam len na rozhodnutie
na spravny krok
lebo vpred
niekedy znamena vzad.
Bolo mi to treba ?
dospiet do tohto stadia
sebaklamu a lutosti
Preco nad tym rozmyslam ?
ked nad ubohostou zivota smrtelnika sa neoplati uvazovat.
pretoze sa musim pohnut
s tej betonovej plochy
kde stojim sam
a nevidim nikoho.
existuje boh ?

svetlo

konecne vidim vsetko jasno
sedy zakal zrazu zmizol
konecne tu nieje tmavo
zblesk svetla s tmy zablesol

svetlo zrazu oci plni
oci ktore nevladzu
pozerat sa na tu skazu
neodkladne hroziacu

zrazu vidim iny svet
iny aky vidal som
nedopustil som sa viny
ale aj tak zlyhal som

svetlo to ta moze ranit
ked nan niesi pripraveny
rany treba dlho hojit
a ty zostanes poznamenany

kedysi mi niekto vravel
zivot proste skveli je
neotvaraj si vsak oci
potom vsetko pominie

a ja som si vtedy myslel
uznam ...trochu naivne
ze tym myslel oci v hlave
a nie srdce zahmlene

depresia

Stiesnená myšlienka vlastného poznania
keď už nikto a nič ma neláka
keď vytráca sa zo mňa všetka nálada
môj život klesá, v d'ial'ke ostáva.

Zúfalá predstava čo vo mne prežíva
keď nádej na niečo je už len spomienka
keď úzkosť prerastá a stále vracia sa
môj život klesá, pomaly stráca sa.

Posledná skúsenosť ľudského života
keď nastáva hranica šťast'ia a šialenstva
keď duša je chorá a telo stoná
môj život klesá, naveky skoná.

2003 o konci

CESTA ŽIVOTA SPLETANÁ DO ROZHÁRANÝCH MYŠLIENOK
KDE VŠETKO SA ŽENIE TÚŽBOU PO KONCI
UPROSTRED NEJ ČLOVEK SÁM, CELKOM OPUSTENÝ
PONÁRA SA DO VLASTNEJ NIČOTY.

SPÔSOB ŽIVOTA NAZVANÝ SMRŤOU
KDE JEDINÁ SEKUNDA UŽ NEROZHODUJE
SILA VÔLE ZMARENÁ SAMOVRAŽDOU
ČO NAŠIEL VO SVOJOM SNE.

Len sám

Blazon poslal temnotu do kuta.
Klaun osudu sa mu smial.

Šeľest ticha prerušil plač anielov.
Zamat dotikov sa tiahol svetlom tmy.
Jantár života zaplakal.
Cvrlíkание cvrčkov oznamuje prýchod tmy.
Vlhké krivky tela vzrušujú pohľ'adom.
Smaragdové oči sa schúlili v jej náručí.
Ktosi zakľš'al.
Smrt'.
Už čas tmy nastal
a blíži sa ku mne.
v čiernom hábite.
Chvejúca sa pokožka, akýsi plač.
Alej sviečok.
Pochod sviečok.

smrtnost

Je to těžký jen tak žít,
doufat a věřit,
čelit tomu co nevidíš,
bránit se démonům,
mlze a hříchu.
Kde hledat sílu
sfouknout svíčku
a zůstat ve tmě,
uslzený a sám.
Jak se naučit
prožít svůj osud
a nebýt pouhou loutkou
v rukách božství.
Smrtnost je křehká
jak motýlí křídla,
jen nepatrný dotek a
rozplyne se..

Pohádka ..

V zahradě růží
skryta je pohádka
paprsky slunce ji hlídají ..
Osud tě učí
jak křehká je nevinnost
a bouře kalí slunce ..
Ty jako motýl,
déšť ti lepší křídla
a pavučina svazuje touhy ..
Šel bys proti Bohům
proti temnotám či múzám
pro křehkost pohádky ..
Tak ptej se andělů
jak přetrhat ty pouta
a žít pohádku dál ..

Chránit v sobě pohádku
navždy a vším ..

Máš mě i nemáš..

Lapená tvým pohledem
hlavu skláním studem
znavené víčka
skrývají slzy,
chvějící se rty
zadržují vzdech.
Ty s pocitem výhry
sevření zesílíš
a ze mě padá síla
jak lupeny zvladlé růže.
Tvůj pohled spoutal mě
pavučinou touhy
tvůj dotek vysál ze mě
všechn vzdor
Teď máš mě
..
i nemáš..

vecnost

nevyslocna radost a nekonecny smutok
na perach usmev a v ociach voci svetu nenavist
tisice pocitov nad nimi vsak jeden
okamih stastia v oceane prazdna
zrnko piesku v hrdle hodin
niet veru milosti pre tych,
ktorym vecnost je prekliatim

Sen

Včera som mala sen. Bola som v ňom ľahká a voľná ako vták.
Lietala som kade sa mi chcelo, vysoko, bez námahy...len tak.
Podobný pocit som už dlho nezažila, dávno som sa takto necítila.
Nemala som žiadne spomienky, neboli tam starosti ani bolesť.
Nič ma neťažilo a necítila som sa ani trochu clivo.
Bola som slobodná, nemala som záväzky ani povinnosti.
Voľná...mala som srdce, ale bez smútku a bez radosti.
Vznášala som sa vysoko, ponad všetko a všetkých.
Aj ponad svoje vlastné pocity.

Prebudila som sa po brieždení a vrátila sa do dní,
ktoré sú ako vo väzení.

Občas sama neviem

Zavrela som oči a cítila som tvoju žiaru,
Pohľadom hladil si mi tvár, tak nežne
ako to len ty jediný vieš.
V srdci máš však príliš pochybností a strachu,
občas sama neviem čo je v tebe silnejšie,
či láska a či utrpenie.

Pochybnosti

Osteň žiarlivosti zapichol sa mi priamo do srdca,
teraz moja duša neprestajne potichúčky krváca.
Strašné pochybnosti drásajú mi srdce,
myslím, že som to práve ja,
kto našu lásku pošliapať chce.
Hnusný jed koluje mi v krvi,
budem ničiť, ničiť,
až žiaden cit neostane živý.

Naveky?

Jeho ruka dotkla sa mojej dlane,
zrazu moje srdce premkol chlad.
Povedal mi, že ma ľúbi...
no nesľúbil, že navždy bude tak.

ticho

ráno sa zobúdzam
len ticho v ušiach mám
pozerám cez oblok
a hľadám zajtrajšok

ticho sa zobúdzam
a ticho chodím spať
na nič už nemyslím
ticho chcem zakričať...

zakričať čo cítim
všetkým čo ich vidím
vždy ak idem spať
už nechcem v ušiach to ticho mať...

ona

ona mne, ja jej
ona so mnou, ja s inou
ja pri nej a ona sama
my spolu, zrazu dvaja

sme dvaja a čakáme čo bude
či nesklamem ja
či nesklame mňa
či spolu budeme
či k nebu sa vznesieme

ja pre ňu
ona pre mňa
ona sama, však stále dvaja
ja sám, no stále Ťa mám...

strach

strach ma veľké oči
oči v kolotoči
v kolotoči sveta
kde nikto Ti nič "len tak" nedá

strach mám keď idem spať
strach mám keď sa zobúdzam
bojím sa samoty
jak duša ničoty

bojím sa o teba
bojím sa za seba
bojím sa o nás
keď vonku je mráz

keď vonku zima je
keď nasneží, zamrzne
keď srdce poskočí
keď v mojom si náručí

keď k tebe privoniam
keď sa Ťa dotýkam
keď všetko Ti sľubujem
vždy... keď niekoho milujem...

Slova

Slova jsou jako oheň
umí zahřát skřehlou duši,
no taky spálit křídla naděje.
Umí osvětlit skryté kouty vášně,
ale i dymem zadusit nově zrozené
a mnohaky smyslná jiskra
shoří na popel ..

Cesta k ráji

Listy šustí pod nohama
kapky deště smývají slzy,
paprsky slunce tisnou se
pomezi mraky,
osvětlují cestu k ráji,
cestu kolem pekelných bran..
.. Vejdeš dál?

prevteleny demon

Nepoznávam sa, niečo ma ovláda,
Je to silnejšie ako môj nesúhlas,
čierna duša,
čierne srdce,
ťahá to zo mňa život.

Duša nevinných obetí ma naplnila,
Chcú sa pomstiť v mojom mene,
Potrestať nespravodlivosť,
Zabiť ľudské zlomyslné srdce.

Moja zlomiselnosť nie je pravá,
Demon ma naplnil,
smrť sa opäť rozhliadne,
najde si svojeobete.

Demon bude šťastný.

slnko

Slane potocky jej vryvaju do tvare dalsiu vrasku.
Ticho bije do uší
a nekonecnost samoty nepozna hranic...

Zhasina posledna cigareta,
rovnako ako nadej ze zajtra vyjde slnko...
... bol si mojim slnkom...

Povrchnosť

Všetko, aj nič.

Končíme a začíname v trápení,
Nie sme viac ani menej ako ty ostatní.
Berieme do si do hrobu svoje tajomstvá,
Bojíme sa toho aby nás nezhltnú.
Povrchnosť ľudí umára.
Na dusi majú svoje vryté.
Urobila to ona!
A my sa správali bezmyšlienkovite.
Nevyzerali sme hlúpo,
Len báli sme sa nasej viny.
Prizerali sa, kto prehltá naše sliny.
Bol len chlad a otupno.

Zlosť

Tajomno príbehu, prichádzajúc pomaly.
 Dotykmi pier by sme sa "ďaleko" dostali.
 Chcel som písať niečo krajšie ako obvykle.
 Keď som bral do rúk papier
 Vedel som čo sa chystá.
 Snažil som sa predstaviť chladom smiech,
 Priblížiť si lásku žien.
 Čo píšem je len pre teba,
 Aby si cítila, chytala
 Dychom čistý vzduch, lákavého ovzdušia.
 Snažil som sa priblížiť pocit šťastia,
 Keď sa naplníš a potom zvraciaš.
 Robili to v dávnych dobách,
 Robíme to teraz.
 Napíňame sa svinstvom ovzdušia, raz
 Dvakrát možno viac.
 Plitkosťou rýmu strácam cit
 Pre krásu okolo seba.
 Snažím sa, ale je to strata.
 Strata prepichnutá nožom.
 Vred hnisavý, na chrbte básnika.
 Približovanie lásky, viery, hanby veľkej
 Vratil som úder a už nič nechcem.
 Bude v kúte ticho sedieť.
 Hrbiť sa nad vlastnou samotou
 Nemusela si to vedieť.
 Zahrajme si s твоjim životom.
 Sanžil som sa, naozaj.
 Netáraj a radšej sa schovávaj.
 Skryť túžbu plného srdca.
 Láskou prekriť, prevrátiť
 A žiť, ľubiť.
 Neznášať, kričať, vieskať.
 Dýchaš mi na plece,
 Z celého srdca to nechcem.
 Si hnusné zatuchnuté vreco.
 Prepletaním prstov,
 Spotených tiel.
 Splácam si dlh
 Párom dozorcov.

Samota

Skusam rymom zatriet chyby,
Ktorých zivot je moj plny.
Teraz mam vsetko
Nepotrebujem nic.
Nepotrebujem city,
Naklonost, tuzby.
Chvilu ticha,
Malicka noblesa.
Teraz neskusam hladat.
Snazim sa stracat.
Vytratit sa zo zivota cudzich
A vytvorit si ten vlastny.
Najst hodnotu myslenia.
Najst krasu prebudenia.

Nenávist'

Hľadaj ma!
Som v tebe skrytá.
Raz ma možno uvidíš,
Ak sa pekne usadiš.

Prídeš na to aj sama.
Vieš, na to, čo hovorila stará mama.
Niesom pekná dáma!
Len ma nájdí, bude sranda.

:: Máš mě pro štěstí ::

Kolem tebe
chodím po špičkách,
kostkami cukru
sladím ti sny,
polibkem ukradnu ti
kousek úsměvu z rtů
a rána tvé hlídám.
Jsem jako pavouček v kapse,
jako mince od dedečka,
jako čtyřlístek
zapomenutý v denníčku.
Jsem jako malá čarodějka,
možná víla či skřítek, co
bdí nad tvým štěstím
a střeží jej.
Tušíš, že máš něco
pro štěstí, no zatím nevíš,
že jsem to já.

Pocit samoty

Ulicami sa valí krv spolu s dažďovou vodou,
táto maľba ukrutnosti ma frustruje.
Z okien davno opustených, vraždou poznačených,
sa na mňa pozreli oči tužiace po pomste.
Ľudia rýchlo okolo mňa prechádzajú,
v momente stretu, posmesne sa zadívajú.
Stopu krvi zanechávajú na ceste viny,
dnes večer bude veľká slavnosť.
Teraz to už viem, že v meste nie je nikto,
kto netuží po zabíjaní.
to mesto vzniklo pre pomstu,
pomstu čierných plášťov.
Mám sa prechádzať mestom?

Prekliatí

Neboj sa prekliatych, oni vždy nenariekajú, chcú sa len vrátiť do života, no nedá sa... Ich slzy liečia príkre ticho, snažia sa o niečo a my vždy túžime vedieť " Prečo? Dychom svojim zničia nebo, prikryjú čas teplým snehom, zabudnú na spomienky. Zrazu sfúknu všetky sviečky, vrátia sa zas do temnôt, kde budú opäť prekliatí.

Mrtvy anjel

To puste ticho, aj ked niekto hra,
ta cista samota, aj ked miestnost
je tebou plna.

Sklanas sa nado mnou,
na tvar mi padaju tvoje slzy.

Odhrniem ti vlasy
a pozriem sa ti do oci
a potom to uz nikdy neskonci.

Zasypes ma sladkou nehou,
ja ostanem az do rana,
vtedy sa nase tela rozpoja.

Poviem ti Zbohom!
a na cestu ta este posledny krat
obdarim neznym, krasnym
hranim nasich pier.

Potom tisko, lahko vznesiem
sa do vzduchu ako
popisany papier
a v nebi uz budem
len smutny anjel bez krídel.

Tvoja laska ma obrala o kridla
-uz nemozem nikdy viac lietat.

Tvoj usmev mi zlomil srdce
na dve casti- a ja ich uz
neviem dat dokopy.

Jednym slovom nakreslene-
Umieram!

Ked' stretne Ťa láska

Ked' krása núti ťa sklopiť tvoj zrak
a príjemné teplo preniká ti do srdca,
vedz, že usmial sa anjiel z neba
a zjavil sa tu len a len pre teba.

Ked' tvoju tvár skrášli ten najkrajší úsmev
a omámi ťa ten úžasný pocit šťastia,
vedz, že láska si cestu k tebe našla
tak neváhaj a pošepkaj jej svoje prania.

Ked' pocúť tiché stony z tvojich úst
a nahé telá v rozkoši splývajú v jedno,
vedz, že najkrajší pocit na svete je
prijímať a dávať seba v jednom.

Ked' v snoch nočné mory sa ti zjavia
a do duše sa ti vkráda strach,
vedz, že pevné objatie tej lásky
premení to všetko v bezvýznamný prach.

Ked' dni sú zo dňa na deň krajšie
a prestávaš vnímať čas,
vedz, že ten anjiel z neba
bude už pri tebe naveky stáť.

Ked' lásku na svojej ceste stretneš
a ty sa jej nebudeš báť,
vedz, že prinesie ti raz všetko
čo v živote si budeš priat'.

Třináctá komnata

Třináctá komnata..
je v ní tolik strachu,
hříchu, bolesti, křivd,
přehřešků, ublížení,
zklamání, zřícených snů..
vždy jenom nakouknu
něco tam nechám a
bouchnu dveřmi
klíčem v zámku otáčím

Třináctá komnata..
zamknout tě v ní
at sám vidíš, cítíš,
vnímáš mé tajemství
at nemusím nic říct,
vysvětlit, vzpomínat,
sám vezmeš si z toho
to podstatní
a pochopíš
uvěříš
spoznáš
pak milovat tě bude
beze zábran, strachu
z mé třinácté komnaty..

Narodenie

Marcový
vánok vial, zavylí biele Tatry
nesúci
ľudské teplo ako mana
dúža

Darcovi
za život a starosť vd'aka patrí
ja súci
na svet zakričal som mama
ruža

ty

Tak nahle si prišiel..
a ja som začala robiť veci,ktore som dovtedy nerobila.
Začala som ťa ľubiť..
začala som veriť v to..
čo nieje.
V LASKU.

Musela som uveriť,
ved' si za mnou chodil v daždi,
ved' si vravel,že ma ľubiš,
kľáčal si predomnou na kolenách...

Ano, raz si povedal,že nechceš byť sám...
A ja som možno práve vtedy začala milovať tvoju pleť,
tvoje telo,tvoju chôdzu, milovať to,ako piješ z pohara...

Dovolil si mi to všetko milovať,
len preto, že si nechcel byť sám.
Všetko bolo také krásne, čisté, neskutočné, neopakovateľné,
..akoby to všetko bolo po prvý krat.
No bolo to len preto, že si nechcel byť sam...

A potom si odišiel,

len tak,bez slova,bez milosti,bez lásky,bez nenavisti, bez ľútosti...

Možno práve preto, že si chcel byť sám...

... už nikdy nikoho nezachránim pred samotou....

PLAČ

Jazva na ruke, jazva na nohe,
Jazva na srdci, jazva na duši.
Tancujem na svetle, smejem sa tme,
Aj keď som temný, sere ma svet,
Bolí ma hlava, zvädol kvet.

Úsmev už vyhladol, oku sa vyhol,
Prečo stále odznova? Prečo stále dokola?
Komu je to dobré? Iba pre teba.
Všetko je rovnaké a čas bolí,
Vidím to, čo ostatných bolí.

Zabiť či zabudnúť? Už je to jedno,
Všetko sa zmenilo. Slnko už zmizlo.
Už iba zabíja, tá moja kotrba,
Všetko je večné, len cukor prežíva.

Čo tam po ľuďoch, nech stromy oživia....
NIE!!!!

PIVNÁ HORA

Stála Pivná skala
hlavy roztrieskala vojakom
tak im nabásnili
o poklade snili dvojakom
navštívili hore
kemp, čo sídli v Hore kráľovej
vojnu oslávili
až do noci vyli mandľovej

Umyli si nože
z tej krvavej Božej seansi
a i keď sú vraždy
tak žiť musí každý, sá-ám si
nikto nebude ťa
strážiť, nie si diet'a bezmocné
iba tvoje činy
sú ti ruky z hliny pomocné

Stála Pivná skala
hlavy roztrieskala hrdinom
muži v ľahkej zbroji
zmreli v ľútom boji hrdinnom
tak ploty ostnaté
mátohy kostnaté ťahali
v mysli mapa zmäti
temno na pamäti ťa halí

Zrieš vodu skalenú
krv oceľ kalenú zardieva
poľnica do kraja
a z brala z okraja bard spieva
hoc smutný, rád že je
želel i oželie na leto
vzdorný, preds' vše teskne
do almary treskne paleta

Pivná hora stála
vytrhla zo stála družinu
už nexistujeme
miesto chl'astu jeme dužinu

luna

v tichosti noci nežne sa jagá
st'a tisíc ihlíc do kože bodá
krása toť pohľadieť
srdce priam plesá
žial tomu môjmu už
chviet' sa dnes nedá
ľudia k nej vzliadajú
a tešia sa svitu
mne je však prekliatím
a ja som ním svetu
chvália si ticho
vraj nebeský kl'ud
ten však mne kazí
tlkot ich sídc
svetlo jej nehreje
a prichádza chlad
tieňami noci
prichádza strach
červená kropaj
jagá sa v svite
posvätnosť noci ?
mojich pier úsmev
a potom len ticho

Temná hra

V prachu nekonečného ticha,
kde sa hráš na námorníka,
zvláštne ticho panuje.
Krv sa valí po stenách,
tú hru asi nepoznáš.
Budeš prvý a tak náhle sám,
akoby ta diabol dorážal.

Zobudíš sa v ďalšej diere,
co sa stane uvidíme...

Dohráš tu hru dokonca a zabiješ lakomca.
Potom ľahko ako vták dierku do hlavy si prevätaš!
Bude koniec, bude tma,
skončí moja temná hra.

Den kedy som zomrel

Dalsie prázdne ráno v tomto smutnom meste
teplý dážd uz stíchol a voda rýchlo tecie
v kanáloch si ríncí po veľmi známej trase
poznám ju uz naspamät, ako vlastné dlane

kazdý den je len stará spomienka
prekvapí ma snád len tvoja poznámka
ze sa niečo deje, ze uz nie som v svojej kozi
co viac ti mám povedat, ked pre mna sa uz vsetko končí

vsetko je len sen a mna uz snívat nebaví
ale zobudit sa nemôzem, môj zivot to sú predstavy
uz si iba matne spomínam co bola skutocnost
skoncilo to v den, ked som pochopil vasu spolocnost

je to den, kedy som zomrel

Nechcem...

Nechcem už viac cítiť tú prázdnotu,
ktorú cítim, keď zapíňam
riadky slovami.
Netúžim čakať na krásne ráno,
ktoré sa skončí studenou tmou.
Tvoje slová sú ako diablove hádanky,
ktoré nikdy neuhádnem.
nepíš mi smutné pesničky
na cigaretové škatuľky,
ja ich pokrčím a rozhádzem.
Nesnaž sa preplietat' prstami po
tenkých strunách nádeje,
ja tvoje hranie nepočujem.
Nepočujem bolesť z tvojich slov,
som mŕtva " nechcem viac silu
z tvojich rozliatych snov.

Šálka čaju

Melanchólia jesene,
vkráda sa pod kožu,
ja pery utápam,
v horúcom čaji.
Na dne je obrazec
z čajových lístkov
vešti mi z nich
čo šepká vietor.

Svet

Plačúci a doránaný svet, plný našich klamstiev.
Vädnúce kvety a oklamany ľudia. Úbohé snívanie...

Smetisko bezduchej nádeje, opakujúce sa dookola,
nechcení, nepozvaní hostia...

Zabudnuté skutky minulých rokov, trpká práca otrokov.
Slová znejúce od znova, bolo nám toto naozaj treba?

Padám

Naučím sa šepotom klamať ti do očí, uvidím, čo potom, či sa to neskončí...
A tak padám, príčiny pádu spoznávam. Neľutujem! A keby aj tebe sa nespovedám!
S tebou, či bez teba? Radšej ostanem sama! Šťastie poskladám si z lupeňov ruží,
na svete sú aj iné veci, po ktorých neustále túžim.
Padám a stále niečo hľadám. Málo toho viem, prečo " to ti nepoviem.
A tak padám, hlúpe básne ďalej skladám.

Scházíš

Strácím se v tobě
jak kapka deště v moři.
Mé sny jsou již
rozmazané v mlze,
v síti tvých chťičů
pomalu ztrácí barvy.
Já oči zavírám a váhám jestli zůstat,
jestli chci obětovat vše
i to co je za hranicí mě samotné.
A kvůli čemu?
Kvůli tvé hlouposti,
kvůli prchajícímu citu?
A říkám "NE",
a utíkám spolu se svými
touhami barvy hledat.

Ted' scházíš mi,
a ten pocit jako by mi
někdo poskákával po duši
Ti nezapomenu.

Klaun

Jsem jako klaun,
co se zvonečky na špicích bot
předvádí Vám jak štěstí vypadat má.
A vy všichni, ukazujíc na mě prstem
vysmíváte se mi trpkým smíchem.
Smějte se! Nevíte a nepochopíte,
proč má duše pláče,
jste na druhé straně té klauní masky.

Ale co se stane,
když voda smyje líčidla.. ?

2004 **Ještě jednou**

Prožít s tebou ještě jednu noc
plnou doteků a krásných slov,
usínat s polibkem tvých rtů
zahalena teplem tvého těla.
Vzbudit se ještě jednou
na tvé pohlazení a vůni kafe
se šlehačkou a skořicí.
Ještě jednou abys pro mě
spíval a hrál,
ještě jednou cítit lásku tvou.
Toužím aspoň ještě jednou
milovat tě,
být ti vším..
Teď už zůstala bych..

Dávny hriech

Tajomná tvár, krvavé stopy,
bezmocné telá, nejasný sen.
Hľadám to, čo nikdy nebolo,
zelený lúky, slnečný deň.

Nepamätám si život pred tým,
nepamätám posledný smiech.
Nemám svetlé miesto v duši,
len jeden dávny tmavý hriech.

Myšlienka zajtrajška ma desí,
Bože zmysel života mi vráť.
Satan vlastní moju dušu,
a ja smrti prestávam sa báť.

Paladin svoj meč upúšť'a,
Pred zlom padá na kolená.
H'adiac tupo k zemi tuší,
že posledný krát sa žehná.

Dym pomaly stúpa k nebu,
mláky krvi zemou vstrebávané,
posledného jednorožca srdce
hyenami požierané.

Mohutný hrom v diaľke duní,
oblohu hltia temné mraèná.
Tmavá bolesť zem objíma,
ako obluda krvilačná.

Zrazu všetkému bol koniec,
človek s diablom, stáli dvaja.
K tejto skáze prizerali,
a ten človek ... som bol ja.

Nepamätám si život pred tým,
nepamätám posledný smiech.
Nemám svetlé miesto v duši,
len jeden dávny tmavý hriech...

2:36 AM

Hodina mŕtvych pomaly odbíja
a ja cítim ten nepoznaný strach.
Hodina keď všetko živé,
premieša sa v bolesť, tiene a prach.

Posledná cigareta odhodená do hmly,
v ústach jej horskosť ešte doznieva.
Počujem len zvuky nočných svetiel,
anjel smrti svoju skazu rozsieva.

Jeho očami na náš svet sa dívam,
vidím veci čo nevidel som pred tým.
Vsak zajtra ráno prebudím sa,
a tomu čo videl som, neuverím...

Blizko a predsa tak daleko.....

Blizko a predsa tak daleko.....

Si so mnou v mojich myslienkach,
jak bodky a kridla na lienkach.
Po prste lezies, slovka nepovies,
samota picha ako jez...no viem, ze za to nemozes.

Nebyt mojich snov o krajsom byti,
spomienka ma za srdce chyti.
Ked som s tebou, stal ci kracal,
so srdcom v dlaniach pokorne klacal.

Slza v oku, kratky sen,
cierne slnko, cierny den.
Nadej svitne, tma tu zhasne,
s tebou byt je vzdy tak krasne.

Sen sa skoncil, slnko je uz vysoko,
si tak blizko a predsa tak daleko....

Len sa rozhodnut...

Len sa rozhodnut...

Uz prisiel ti do cesty opat ten den,
ked vsetko vyzera zas sta by sen.
Rano vstanes slnko vodou miesas,
unavu na stlpy, ludi vesias.

Dalsi den co mozog trapi,
katial ist a co tak stratit.
Mozno vlast, ved bude nova,
chladna, drza, trojtyzdnova?

Tu facku vietor ustdri ti,
smutok srdce zachvati ti.
Chladne fuka, v plucach pycha,
coraz tahsie sa ti dycha.

Nie si chory no a myslis,
nad priepastou ze zas visis.
Cakat dalej a ci prebehnut,
nie.....
Len sa rozhodnut...

Spanok...

Spanok...

Zaspavam a ticho do hlavy mi vnika,
uz len budik na stole si tika,
Skusam najst v tom zvuku rytmus,
no v hlave hviezdy, zavrety cirkus.

Pomaly dycham, srdce mi bije,
ono jedine kazdu noc tu zije.
Myslienky pomaly tam odchadzaju,
v risi snov sa o miesto uchadzaju.

Chcem sa ti snivat tak daleko cestovat,
tvoju tvar ti dychom pomaly zohrievat.
Perami hladit ta jemne po tvari,
ako voda steny v pohary.

No moj dych len kuskom sna je,
smutok zas ten sach tu hraje.
Slzy z tvojich oci tecu,
len tak pomaly sa dole vlecu.

Nechcu ist no aj tak musia,
cestu licom zas ras skusia.
Koncia svoju cestu jak strely v delach,
na tvojich spiacich, sladkych perach.

Slzy tie vsak nie su tvoje,
Srdce vravi "To su moje".
Tak ako ty tam v posteli,
Spanok spat ti zaveli...

Noty...

Noty...

On hra Ti v praci tiche piesne,
tony, noty, znaky presne.
Mysli na to ze raz prides,
zostanes s nim, neodides.

On vie ze je to len zelanie,
jedine, co mu dnes vecer opat ostane.
No aj tak on sklada noty pre teba,
ci je den, noc, a ci nedela.

Slova vsak uz iny pise,
list na strome sa kolise.
Pokorne on hudbu meni,
zostane on radsej v tieni.

Tisko hrajuć na piano,
ćakat na to letne rano...

SEDEM DNÍ DO ZIMY

Sedem dní do zimy.
Príliš chladno na rýmy.
Plazia sa mrazy
a všetko sa kazí.
Aj moje psyché
je zvláštne tiché.

Sedem dní do zimy.
to nie sme ani my,
kto zabudol v snehu
teplú ľudskú nehu
a s úsmevom vlka
vlastný kríž si stíka.

Sedem dní do zimy.
Z ohňa sa zadymí
a opäť zhasne,
stmavnú básne
a nič sa nezmení,
predsa sme v znamení
čiernej luny
a len snežné duny
vedia, že vietor
neprichádza z hôr
ale z hrdla chladu
a prináša zradu.

Už len sedem dní do zimy.
Sme host'ami stálymi
v chráme svetom,
kde nevedia o tom,
že vonku mrznú deti,
slnko už nesvieti
a skončil pochod sobov
zemou otvorených hrobov.

Nicota...

Nicota

Ja pisem ti basne a v hlave chaos mam,
so slovami a myslienkami stale sa hram.

Chcem sediet na dvoch stolickach,
no nadej ze sa to podari je malicka.

Nechcem ublizit tebe ani jej,
tak prosim neplac... len sa zas smej.

Mozno raz pride ta chwila v zivote,
ked sa sam ocitnem v hlbokej nicote.

Slzy...

Slzy

Nespim no predsa tak posobim,
otazky v srdci opat ja zahubim.

Je to len mozno docasny problem,
coskoro opat v poriadku budem.

Lez co ma hneva je to ze ublizim,
uz nikam nejdem, uz nikam nebezim.

Len tak tu stojim a slzy sa do oci tlacia,
je to to jedine, len slzy mi stacia.

Oci

Oci

Radšej už skončím pre dnes tou básnou,
zakončím slovom, myšlienkou jasnou.

Stretnem ťa v živote v druhom či treťom,
budeme spolu jak maslo je s chlebom.

Dufam, že neplacu tvoje oči kvôli mne,
lebo sú v mojom srdci naveky vyryté.

.....

Už ma stves s tým druhým či tretím životom,
skús raz povedať že ešte aj v tomto... skús sa stať prorokom.....

Dazd...

Dazd

Pomohla si mi ty opat raz do raja,
a tam len ty, ja teda my obaja.

Ty drazdis mna a ja teba,
pocitov plno jak modreho neba.

Ty chces mat mna a ja teba,
lez to sa uz teraz vobec neda.

Je vlastne neskoro sypat tu popol,
na slaby vykrik si sa len zmohol.

Nekricim vobec ved nema to zmysel,
nemal som zacinat no na to som nemyslel.

Nemal som zacinat pohladom do oci,
krokom co navzdy mi moj tien zas prekroci.

A tak len potichu teraz tu cakam,
dazdovej kvapky nahle sa lakam...

Čokoláda

Jsem čokoláda,
smyslnou vůní lákám tě k sobě.
Následuj svou touhu,
tady a teď,
přejdi přes
střepy rozbitého zrcadla,
najdi cestu,
skrz kterou proběhla černá kočka.
I když se modlíš,
Bůh ti nepomůže,
já nejsem svatá,
já jsem tvůj
první hřích,
poslední pokušení,
já jsem čokoláda..

Střepy

V rozechvělých dlaních
skrývám střepy duše
a rty co neznají úsměv
šeptaj tiše modlitbu.
Ve zvlhlých očích
můžeš plachá slova číst,
tak poskládej ty kousky
a pofoukej rány,
slzy mi již nesluší.

Snad to tak má být

Ve sklenici na dlouhé stopce
chladím bílým vínem rty,
co žhnou po tvých polibcích.
Tvému objetí náhle utíkám,
do očí bojím se pohlédnout.
Mé srdce i tělo touží poddat se
tvým dotekům a lásce,
ale přesto bráním se a skrývám,
sklené zdi mezi námi tvořím,
netuším však proč.
Vždyť ty tak moc znáš mě,
víš, jak ráda mám vůni deště,
kolika kostkami cukru sladím kafe,
cítíš, kdy potřebuju obejmout,
umíš sejmout tíhu z mých ramen,
rozesmát mě i rozbřečet,
pohladit na duši, rozvášnit touhy.
Víš jak ráda mám západ slunce,
a jak moc nesnáším nucené hranice.
A přesto cítím bázeň,
bojím se toho, co můžeš mi vzít,
i toho, co můžeš mi dát..
Bojím se tebe, bojím se nás,
a utíkám tajně po špičkách.

Snad to tak má být..
.. snad pro tebe'
Ti musím být vzdálená..

2005 Řekni, lásko

Řekni, lásko,
co vidíš v mých očích?

Já v tvých celý svět.

Když se směješ,
svítí v nich tisíc sluncí.
Když pláčeš,
v smutnou tůň se změní.
Když se zasníš,
skrývají tajemství.
Když se na mě zadíváš,
máš v očích nás dva.

A po dešti zrcadlí se v nich duha.

Tak řekni, lásko,
co vidíš v těch mých?

Panenství

Vítr bloumá ulicemi,
listy šustí v jeho vánku
a on vypráví hříchy starejch domů,
po zdech plazí se břechťan.
Na půdách pod červenou střechou
rozplynula se láska i panenství
v jediném okamžiku.
Jenom pár kapek krve
a potoky slz byli svědci.
Dívka, co klečela na kolenou
a skrývala svou nahotu v
zaprášené dece,
zůstala v zapomnění muže.

Teď hledí na ni ze zrcadla
tvář s vějířem vrásek kol očí
co skrývají vzpomínku.
Oči, co doširoka rozevřeli se
prvním hříchem, náhlým
odevzdáním se intimitě a
naivnímu očekávání toho,
co přijde až se rozední..

Svítání

Ve vzduchu zůstala vůně nočního deště,
zklidnila se hladina jezera,
ustal i vítr.

Dlaně hřeje hrnek horkého kafe,
pohled upřený na horizont.

Čekám, a nejen já,
všechno kolem zatajilo dech
v němém očekávání,
kdy nad obzor vykoukne slunce.

Nebe začalo barvit se do ruda,
první paprsky pohladí tváře,
úsměv na rtech.

Pár posvátných minut, kdy je
harmonie v duši i všude kolem.
Je to jako očista, znovuzrození,
takový malý každodenní zázrak.

Miluju ty chvíle,
ty chvíle když svítá.

Bojím se

Bojím se, že neodvážím se zeptat,
tak otázku mašlí provážu
a jako překvapení pod polštář schovám.
Zatáhneš za stuhu
a já čekám na odpověď,
vteřina zdá se jak tisíc let.

Bojím se, že nestihnu Ti říct,
že nedokážu pojmenovat,
že mezi prsty proklouzne
ta pravá chvíle, ta pravá slova,
život zdá se jak vteřina.

Bojím se, že zmizíš,
aniž bys věděl..

Chut zit....

Sedis....a len tak hladis na basne,
myslis smutno a k tomu tak vazne.
Premietas si minulosť v tom tichu,
len za zvukov tvojho dychu.

Skladas kusok po kusku a snazis sa rozpamatat,
v myslienkach a zivote poriadne si pozametat.
Ale v dusi zviris prach,
prepadol ta vlastny strach.
Zijem spravne a ci zle,
v mysli chaos, bordel je.

Na to opat mysel stichne,
zvuk co ticho hned prepichne.
Skripot brzd a nadavanie,
v tvojich usiach opat zaznie.
“Co si hluchy a ci slepy,
nechces mat uz vlastne deti?”

Srdce bucha dych sa zrychli,
aby vsetky zvuky stichli.
Zas si tu len ty a ticho,
ponahlas sa velmi rychlo.
Do prace kde nezijes,
a dufas ze tam nezhnijes....

.....ved chces nieco co si fakt uzijes.....

2006 Tento deň

Since páli kvety v poli
Na dne môjho mora v tieni
V tento deň mi život
Moje srdce plieni.
V tento deň mám pocit vraha
Keď utekám pred tmou čo zmáha
Ten pocit zabíjania citu
V tento deň
Keď odolávam čiernym stenám bytu
Rozhádzaná svetlom izby
Keď výčitky aj lásky zmizli
Keď aj boh už pri mne zistil
Že neuverím slovám
Keď depresia príde moja, nová
Do tohto bytu v tento deň
Keď zmizol z izby i môj tieň.

Na Hranici

na hranici medzi mnou a tebou
na hranici toho
čo nazýva sa peklom, nebom
na kraji môjho života
ovládla ma slepota
nevidím ťa, pomôž mi
nájsť ten pocit nemožný
na hranici mňa a seba
sa skúsim
tohto sveta nebát'
vystúpim z kruhu
prekročím dúhu
tvojich očí
a potom na dne mora skončím
utlmená plná
kým ma nevynesie
na breh tvoja vlna.

Stav

Myšlienky miznúce v tichu
V tme, ktorú strieda mráz
Keď slnko zašlo
A svetlo tieňa zhaslo
Mi ten obraz sveta
A chuť sa smiechom zmietat'
A plačom zaspávať
Máš ma
Nemáš rád
Máš
A vonku prší svetlom mráz
A zima objala oknom
Ktorým vošla slovom
Omámené telo
A myseľ s krídlami
Je to za nami?
Za nami
Je cesta ktorú prešli tí
Ktorí i v tme plameň videli
Medzi nimi ona
Čo chcela pred rokmi skonat'
Skovat'
Sa do tela tej
V tichu v slzách ukrytej
Nevnímať
Je ten stav
Keď i páv
Sklonil hlavu k zemi
Keď svoj pohľad
Do tmy mení
Mi žiarovka pnúca hmlu
Šero, ktoré oči nestretnú
Stav keď myslím nemyslím
Keď svietim v tvojom podsvetí

Krásny anjel

Krásny anjel dušu stvoril,
aby človek hnus pokoril.
Hnus svetu dnes denne velí,
deň tmavý je, neveselý.

Láska diablom pokorená,
z posledných síl slabo stená.
Vít'azí tu peklo nad ňou,
nebude viac horieť fak'ou.

Svetlom , čo mi v noci svieti,
pocitom , čo sa vo mne vznieti.
Človek v srdci chová hnev,
chýba mi jeho úsmev.

Anjelsky nevinný ako tieto rýmy,
ostávam tu sám , iba s nimi.
Ostávaš tu so mnou tiež
alebo mi odídeš?

Do pekla , či do raja,
krátka cesta je.
Keď budeš chcieť jednou ísť,
diabol ťa rád povedie.

Čaká tu s ortiel'om smrti,
stojí tmavý pocestný .
Necítim viac dýchať lásku ,
už som takmer nezvestný.

Žijem život prázdneho tela,
nebom i peklom krstený.
Strom plný je čiernych vtákov,
každý túžbou väznený.

Väzenie túžob po slobode,
zväzuje paže putami.
Ťažké, čierne krídla vrán,
stávajú sa človeku rukami.

Letíš cestou neznámou a
cítiš slabý strach.
Neboj sa viac, nemáš prečo,

nie je tu ten lásky vrah.

Nočný tulák bez mena,
čo rozdáva smrť na počkanie.
Každému sa trochu ujde,
keď splní svoje poslanie.

Ty to svoje máš za sebou ,
vnikol si mi do duše.
Kriesil lásku na počkanie ,
sušil sĺz kaluže.

Vyčaroval nežný úsmev ,
hudobník s básňami.
Zahraj mi tu melódiu,
ktorá slzy zastaví.

Teraz si už ty ten anjel ,
čo tvorí človeka.
Znes sa na zem ,
lebo krv milencov preteká.

Znes sa a bojuj zo zlom,
pocestný proti tebe nemá moc.
Poraz toho vraha lásky,
príd' nám prosím na pomoc.

Pasca

Stojíš v okne, do diaľky hľadiš,
očami krajinu pomaly hladíš.
Pohneš sa pomaly opäť ty dovnútra,
a v tvojom srdci zas nálada ponurná.

Sedíme obaja v tej istej miestnosti,
st'a veľké krajiny, silné to mocnosti.
Ty svojim telom mi línie rúcaš,
odvahu moju stále ty skúšaš.

Kiež by som odraziť útok tvoj mohol,
na chabú obranu celý sa zmohol.
Už keď si myslíš že koniec môj nastáva,
v srdci mi začne viať tá biela zástava.

Pre mnohých symbol st'a najväčšia zbabelosť,
pre iných sloboda, múdrosť či udatnosť.
Opäť sa raz vzdávam tej tvojej prevahe,
účinným zbraniam, kráse a odvahe.

Pomaly odchádzam s tou hlavou sklonenou,
s veľkými stratami, s armádou zronenou.
O nič už pokušať sa ja už nebudem
Na dnešnú prehru dúfam, že zabudnem.

Opäť si pri okne, do diaľky hľadiš,
a telom ďalšiu obeť zas vábiš....

Trápenie

Myslel si, že sa ti nemôže stať,
trhať si vlasy, a stále sa potkýnať.
Chce sa ti život len do ruky vziať,
dušu i telo diablovi odovzdať.

Kde je to svetlo, čo každý ti slúbil?
kde je ten raj, do ktorého bys vstúpil?
Je tu len sivo, čierne a chladne,
a tvoja duša tak hlboko na dne.

Opäť si preberáš celý svoj život,
každý ten obrázok obzeráš clivo.
Hľadáš ten okamih čo život ti zmenil,
čo teraz po rokoch dušu ti zranil.

Ved' máš aj priateľku, rodinu, prácu,
no život za teba oni žiť nechcú.
Je to len tvoj život sám sa s ním tráp,
potme čo šepká ti "život mi vráť".

Nemôžeš nájsť cestu z čierneho bludiska,
otázka na jazyk opäť sa natíska.
Fakt to tak malo byť abych sa stratil,
a steny bludiska tu teraz hladil?

Doznieva ozvena v bludisku bez dverí,
a duša na spásu dávno už neverí.
Hrdlo sa sťahuje, dych sa ti stráca,
len kľudne dodýchaj, nemusíš báť sa.

Posledné zvuky čo hlavou ti znejú,
sirény sanitky k tebe sa derú.
Pomaly utíchnu vo zvukoch sveta,
co celý tvoj život trápiť ťa nechá.....

..... "Nechaj ho. Možno sa pozviecha."

Stromy

Kráčam po ceste,lemujú ju stromy
prekračujem ich suché korene
ani sa nesnažia zachytiť o moje nohy
Vlastne,
sú už mŕtve

Kráčam cestou,predo mnou len hmla
no moje oči si už zvykli
na jej tupé svetlo plné zla
Vlastne,
je už mŕtva

Kráčam a cítim akúsi zmenu
v závoji hustom závan nádeje
žeby smútok s beznádejou menil smenu?
niečo sa tu deje
A možno,
som už mŕtva

Nech slzy tečú

V objatí, nenávratne preč
myslím srdcom
nájdi ten svôj meč
koniec dobrým koncom

Tak nech slzy tečú!
prázde slová
len bolesť za sebou vlečú
Tak nech krv tečie!
a znova aznova...

Posledný výkrik do temna

Posledný výkrik do temna.
Posledný zárez do žily.
A potom..
..ticho..
..pokojne nádherné..
Spolu s ním ilúzia,
že možno niečo bude mať zmysel.

Nevyderie sa viac z hrdla hlások,
nepukne porcelán pod stiskom prstov,
už nepocítiš dotyk lásky na tele i mimo neho!!

Chcem získať späť životom ukradnuté ticho..
Kvapka sa plaví v črtách líc
a je silnejšia než leví rev...
To ticho samoty..
Nevieš, kde ho kúpiť??

Nenávidím..
Tak ukrutne vás nenávidím!!
Bez štipky humoru si mi vzal ťažko vyhrabanú nádej.
Ešte posledný zárez do žily
a kúpim si nenásytne milované ticho...

Všetci Anjeli sa len dívajú

Preco sa tito anjeli,
len s radostou dívaju,
na utrpenie ludi,
ktory uz o nicom neshivaju...

Kto dal pravo im,
na taketo ciny,
snad sam velky Boh,
ktory je bezviny...

Divame sa na nich,
ako na akési ikony,
ale co nam do zivota dali,
len same nahody...

Ja netuzim bo boku Boha stat,
snad mi to odpusti,
ale netuzim po jeho chlebe,
v ktorom je kus slabosti...

Ved ja vlastne netuzim ani,
aby mi odpustil,
snad tuzim len po jednom,
aby ma prepustil...

Ako dlho budem cakat na tu chvílu,
ked obloha spadne na Zem,
a on si uvedomi,
komu daval kazen...

A zisti,
ze on sam nieje nic,
len velka kvapka v malom mori,
a otrepany gic...

A to bude vtedy,
ak nan uz nikto verit nebude,
ked odide z nasich hlav,
a jeho meno sa zabudne...

2007 Štyria ľudia

Štyria ľudia
svetom blúdia.

Pútnici s krížom v srdci,
stali sa obeťou temnej moci.

Láska a či závislosť,
štyroch ľudí hubí zlosť.

Dve slečny a dvaja páni,
životom sa boria sami.

Nájdu si miesto v chladnej noci.
Ó svätá Santána, Genius Loci!

Samotný diabol krstil tam čašu,
miesto, kde láska nepodlieha času.

bud' mŕtva bud' so mnou

prosím ťa

pekne ťa prosím bud' mŕtva bud' so mnou

vrát' sa ku mne po smrti

a zbav ma smútku plaču aj ľútosti

nechcel som ťa stratit'

stratit' na veky

už neviem čo mám robiť

ani žit' ako dakedy

prosím ťa

pekne ťa prosím príd' sem a ostaň tu

prečo si odišla tak ďaleko bezo mňa

bez toho aby vedel som to vopred ja

prečo stále úsmev tvoj mám pred sebou

prečo tu nie si

hnevám sa

som bezmocný

krvácam

dňom i nocou

bdiem nespím počúvam

a

čakám tvoj príchod

viem že prídeš

ved' ináč sa to nedá

ved' to ináč nemá zmysel

viem že sa pozeráš a vidíš ma

ako sa tu trápim

bez

teba

Zblúdilé duše

Zblúdilé duše ticho hrajú,
hrajú, keď iní zaspávajú.
Prevedú všetých svojim spevom,
krajinou ticha, lásky s hnevom.

Zblúdilé duše ticho hľadia,
na miesta, ktoré nenahradia.
Na miesta prázdne, plné smútku,
v ktorých je priepasť do zármutku.

Zblúdilé duše nariekajú,
vždy, keď ich iní zariekajú.
Vdy keď ich iní nenávidia,
za to, že berú zmysel žitia.

Zblúdilé duše ticho hrajú,
hrajú, keď iní umierajú.
A ak máš zomrieť počas spánku,
zaspievajú ti uspávanku.

Terezka

Bolo to dávno, čo sa to stalo
a dlho potom sa dieťa bálo
prekročiť prah práchnivých dverí.
Poverám dospelým naivne verí.

Pod horou stojí schátraný dom,
nikto v ňom nebýva, ticho je v ňom.
Len občas mačka a potkan tam vbehne.
Kto prejde okolo, úplne zbledne.

Stačí len tieň, či zvuk z toho domu,
pocestný zastaví jak úderom hromu.
Krv v žilách tuhne a dych sa úži,
čo najďalej odtiaľto dostať sa túži.

Bolo to dávno, čo sa to stalo,
na dvore pred domom dieťa sa hralo.
A v dome chudobní otec a mama,
s nimi tam sedela neznáma dáma.

Sedeli dlho a niečo jednali,
nakoniec dievčatko tej dáme predali.
Bolo to smutné, no bolo to dobre.
Dieťa nebude nikdy viac choré.

V dome ju čakala choroba, chudoba.
No život na panstve šťastie jej nedodá.
Rodičia verili v nešťastné nádeje,
ale nešťastie neprišlo... to sa len udeje.

Matka a dcéra sa viacej nevidia.
Tak prečo ostatní potichu závidia?
Prečo ona? Prečo nie my?
Nevidia, že čaká ju osud zákerný.

Už od prvých dní dievčatko chradlo,
niečo jej život zo srdca kradlo.
Žila tam rok, na panstve žila,
až pokiaľ neprišla posledná chvíľa.

Kúpená dcéra bohatej dámy
túžila po láske ozajstnej mamy.
Za pár dní jej otec skončil,

predtým však dcére: „Odpusť!“ zavolal.

Zostala mama a predaná dcéra.
Matku drží na žive viera,
že jej dieťa si kráľovsky žije,
ale maličké srdiečko slabučko bije.

Nevlastná matka jej kupuje dary,
ale slzavým očkám sa len plakať darí.
Doposiaľ nevie, že o otca prišla
a medzitým za otcom matka odišla.

Už ani viera s ňou nebola nažive,
hoc' v hlave jej blúdili ilúzie snaživé,
že dcéra je na panstve ohromne šťastná.
Dcérenka predaná, ani nie vlastná.

Keď odišiel otec, na to hneď mama,
od smútku skonala predaná malá.
Márne boli dary a lásky slová,
keď nikto nepočul, že rodičov volá.

Odvtedy o dome kolujú chýri,
že niekto za oknom občas sa hmýri.
To sa vraj domov vrátila Tereza,
predané dievčatko- zvädnutá nevädza.

Rodičia ju predali aby žili v chudobe,
smútok za dcérou ich predurčil k záhube.
Naprávať chyby by bolo zbytočné,
keď umrelo dievčatko- sotva šesťročné.

Silence

V duši ticho slastne drieme
v kúte izby dievča nemé.
Po staročia späťe s tichom
a celé roky so zatajeným dychom.
Ona žit sa naučila
a minútu po minúte pochopila,
čo drží ľudí na tomto svete
čo ich viaže to už viete....
A s povahou podobnou Bohu
ona zložila Diablovi slohu.
Slohu v ktorej je všetko zlo spojené
a s hriekmy prepletené.
Dala totiž najavo čo ťažilo ju ako olovo,
a poľutovala samú seba,že teraz musí takto nemá
blúdit a vyčkávať v tomto svete
ved čo si navaríte,to si aj ziete.
Už len chabá nádej jej ostala
a slza po líčku pomaly stekala.

melodic time

Skôr ako zhasneš svetlo v izbe
skôr ako sa rozplinu posledne trizne,
a ty ostaneš uplne sama
nevidržiš ani do rana.
Ked temnota t'a pohlti a tvoja osobnosť sa rozpolti
vtedy zistiš čo je to strach
a budeš prikovaná ako poslušny žiak.
Ak začuješ ten hlas v temnote
a vstrebaš všetko čo je nehmotne
potom uvidíš čo ludi zožiera
ta nevedomosť iduceho pastiera.
Pastiera zbaveného života.
Ak to všetko obстоjiš a zrníčka piesku premeniš
zbaviš sa toho bremena čo nevedomosť premieňa
na zahubu ludstva.
Možno sa stoho dostaneš a diablovu pacsu prehliadneš,
ale nezabudni jednu vec,že ani žiaden myslivec
by nedokazal preskočiť tu etapu sveta
ktora po staročia sa zmieta.

Nastane to,čoho sa každý obava
ta osudova chvíla ktora nastava
v každom jednom z nas.
Je to posledny den tohto sveta
pred ktorým sa každý clovek metá.
V tento deň bude všetko dovršene trestom.
trestom o ktorom nik netuši
ale až sa to všetko dovrši
každy jeden z nas pochopi
čo sa počas ludskeho bytia stalo
čo ani do dnes neprestalo.
Ako vietor čo ozviežil moju tvar
ako zazrak čo v Betleme sa stal
kde umrtie čo Boh predpokladal
započalo to čoho sa najviac obaval.
Ten melodický tikot hodín času.

Poučenie

Smrt' ako prekliatie človeka
slza po tvári smutkom zateka
Bolest' čo ostala na zemi, zlomene srdcia milovaných
hlavou ti bludia myšlienky a informácie
už pomaly nevieš rozlíšiť pravdu a halucinácie
Je vôbec pravda pravdou?!
Je pre teba cit citom?!
Možno si bol po tvoj život klamany
a ložou oblbovani...
Možno si si myslíš, že lži su dobro...
No teraz to už vidíš dovojmo
Pretože v očiach svoje hriechy máš
a Boh ťa učil: Maj a miluj, lasku rozdeľ!!!
Teraz však budeš naveky s dobrom a zlom hrať preteky
Preteky čo nikdy nekončia
a bežecká trať na ktorej niet konca
Pretože pravda pravdou ostáva
a cit s citom sa spoznáva

Chválospev pre samovraha

Koľká to smola, koľké to sklamanie,
čo sa to udialo, naveky len on vie.
Na najvyššom poschodí na okne stál,
či sa chcel narodiť, nik sa ho nespýtal.

V tichom byte smutná a sám
nevládal odolať duševným ponosám.
Okno dokorán- prvá výstraha...
Teraz to urobí, sám sebe prisahá.

Vyskoč, vyskoč a budeš mať pokoj.
Príde tma, ticho a chlad.
Ja prídem za tebou... skôr či neskôr,
budeš tam spokojný a hlavne bez výhrad.

Konečne letí, blíži sa zem, ale on nekričí, nebojí sa.
Puknú kosti, zlomí sa chrbát, človek je jemný- krehučká misa.

Leží tam na tráve, oči má zavreté, leží tam sťaby bol nejaký fl'ak.
Viem- ja som ti radila, ja som sa smiala, keď si vyletel jak bezkrídly vták.

Vyskoč, vyskoč a budeš mať pokoj.
Príde tma, ticho a chlad.
Ja prídem za tebou... skôr, či neskôr.
Budeš tam spokojný a hlavne bez výhrad.

Bola som prvá, ktorá ťa videla po tom dopade na tvrdú zem.
Musím povedať: slušne si vyzeral, žiadna krv, ksicht bol bez premien.
No vo vnútri to bolo o niečom inom: mozog bol v päťách a srdce v hlave.
Žiadne emócie, nulové pocity, bolo to bez síz, také namáhavé.

Ja som stála dlho, predlho, hľadela na miesto, kde dopad si mal.
Krásny obraz tvojho tela v zelenej tráve si vyležal.
Žiaden emócie, nulové pocity, bolo to bez síz, ale srdce mi bilo.
Mala som trúchliť -ved' si sa zabil- ale mne to akosi nevadilo.

Vyskoč, vyskoč a budeš mať pokoj.
Príde tma, ticho a chlad.
Ja prídem za tebou... skôr či neskôr.
Budeš tam spokojný a hlavne bez výhrad.